

AMER BREED

Magazine van Amerpoort / 9e jaargang december 2012

4

JOUW PIJN,
MIJN ZORG

NIEUW KABINET,
NIEUWE PLANNEN

Amerpoort

DESKUNDIG EN BETROKKEN

AGENDA

7 januari 2013

Nieuwjaarsreceptie

Cultureel Centrum op locatie Nieuwenoord,
Muzeplein 105 in Baarn, van 16.00 tot 18.00 uur.
Iedereen is van harte welkom om te proosten
op het nieuwe jaar.

11 januari

Opening Huize Demetrius

Locatie Christophorus, Baarnseweg 6,
3735 MG Bosch en Duin, van 16.30 tot 17.15 uur.
Feestelijke opening van Demetrius, dat onlangs
is verbouwd tot een woonhuis voor (jong-)
volwassenen. Door de verbouwing is er ruimte
gekomen voor twee groepen, die elk een eigen
woonkamer en keuken hebben. Door bouw van
nieuwe slaapkamers is ook het aantal bewoners
uitgebreid.

19 maart 2013

Opnieuw: lezing 'Curatele, mentorschap, bewindvoering en erfrecht'

Cultureel Centrum op locatie Nieuwenoord,
Muzeplein 105 in Baarn, van 20.00 tot 22.00 uur.
Ruim honderd mensen moesten begin november
worden teleurgesteld, toen de Centrale Cliënten-
raad (CCR) zijn jaarlijkse themadag wijdde aan
curatele, mentorschap, bewindvoering en
erfrecht (zie daarvoor artikel op pagina 9).
Voor hen en voor andere familieleden en ook
medewerkers is er op deze avond een nieuwe
kans om de lezingen te horen en deskundigen
vragen te stellen.

MONIQUE VAN DEVENTER

Donderdag 23/08/2012 Monique van Deventer. Dit slappe verhaal zet zich voort!
DIT HERSTEL zal als nog PLAATS VINDEN IN DE TOEKOMSTIGE BELEIDVOERING in de media
rot in de toekomstige samenleving van deze maatschappij en op zeer breed scala de
Draagkracht gegarandeerd zal zijn EN DE PROFESSIONALITEITS GEHALTE in de toekomstige
media EN op alle Fronten verbetering zal op treden van enige media tot in de toekomstige
samenleving en als overheid het in zeer goede banen zal leiden. De overheid samen met
- ckkkkk drom en
ingewikkeld HE IS

De tekeningen en schilderijen van cliënt Monique van Deventer (1966) vertellen een verhaal dat al werkend ontstaat. Haar gedachten en tekenhand kunnen elkaar maar net bijhouden, haar fantasie lijkt onbegrensd. Een speurtocht met steeds nieuwe ontdekkingen.

Andere wereld

Terwijl we aan dit nummer van AmerBreed werken, wordt steeds duidelijker hoe ingrijpend de gevolgen zijn van de plannen van het kabinet-Rutte voor de gehandicaptenzorg. Een aanzienlijk deel van onze cliënten verliest het 'recht op zorg'. Het gaat om mensen die een mentaal niveau hebben van gemiddeld 5 tot 12 jaar.

Amerpoort laat zich niet kisten: "We doen er alles aan dat de mensen die onze begeleiding en ondersteuning nodig hebben, die ook in de toekomst zoveel mogelijk krijgen", zegt bestuurder Paul Willems op pagina 4, waar we de kabinetsplannen op een rij hebben gezet.

Ik spreek collega's die er niet van kunnen slapen dat een grote groep kwetsbare groep mensen straks is aangewezen op het eigen netwerk en de gemeenten. Zouden de dames en heren politici de wereld van de gehandicaptenzorg wel kennen?

In dit nummer komen mensen aan het woord die de stap naar deze wereld wel hebben gemaakt. Paulien Volkerink bijvoorbeeld (pagina 6). Zij werd vrijwilliger omdat zij in haar eigen vriendenkring "vooral mensen treft die het goed voor elkaar hebben". Of kantonrechter Sjef de Laat (pagina 13), die na een dagje Nieuwenoord concludeert: "Ja, het was heel goed om eens in een andere wereld te stappen." Zo'n kennismaking wens ik de politici ook toe.

Marieke van Dommele
Hoofdredacteur AmerBreed

Nieuw kabinet, nieuwe plannen

Veel mensen zullen hun 'recht op zorg' kwijt raken als gevolg van het beleid van het nieuwe kabinet-Rutte. Wat betekenen de nieuwe plannen voor cliënten van Amerpoort? Wat zijn bijvoorbeeld de gevolgen van invoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) en de bezuinigingen op vervoer?

Jouw pijn, mijn zorg

Zeven medewerkers van Amerpoort maakten een indrukwekkende studiereis naar Polen. Ze zijn allen nauw betrokken bij Etrog, de joodse locatie van Amerpoort in Amersfoort. Onder het motto 'Jouw pijn zal mijn zorg zijn', bezochten ze onder meer vier concentratiekampen.

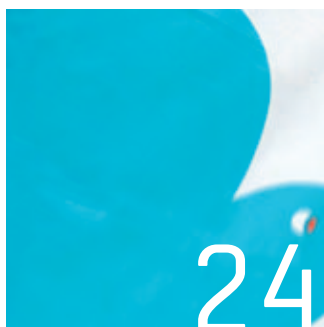
Goed leven in Vinkeveen

Locatie Prins Bernhardlaan in Vinkeveen bestaat een jaar. Hoe bevalt het wonen aan de Vinkeveense Plassen? Er ontbreekt haast niks aan het geluk van Marc Rodenberg. Of ja, toch wel: een maatje. En voor de langere termijn weet hij het ook wel: "Helemaal op mezelf wonen, met een vriendin, want ik ben nu nog vrijgezel."

Huisautomatisering in Almere

De jongeren in WoonMere, een ouderinitiatief in Almere Poort, profiteren dagelijks van de nieuwste snuffjes op technologisch gebied. Hun woningen zitten vol met domotica ofwel huisautomatisering. De techniek is bedoeld om de kwaliteit van leven te verhogen. Maar werkt dat ook zo?

En verder

>5 Column Ada Hollenberg >6 Het netwerk: Paulien en Shildreine >9 Themadag CCR over bewindvoering en erfrecht >13 Van buiten: kantonrechter Sjef de Laat >14 In het kort >18 Cliëntencongres Kleur Bekennen >21 Column Naomi Tieman >22 Wat doe jij: Jacco Ruizendaal >23 Servicepagina >24 De andere kant van Marleen Wever

Grote veranderingen op til

Nieuw kabinet, nieuwe plannen

De plannen van het tweede kabinet-Rutte hebben grote gevolgen voor de gehandicaptenzorg. Er moet worden bezuinigd, de arbeidsmarkt zal veranderen en er verschuiven verantwoordelijkheden. En – misschien wel het belangrijkste – er ligt een nieuw uitgangspunt ten grondslag aan het beleid.

DOOR: SIMONE LENSINK

In het nieuwe regeerakkoord staat: “Wij weten dat het verstandig en sociaal is om er te zijn voor mensen die niet kunnen meekomen. Ieder mens is allereerst zelf verantwoordelijk voor succes in het leven en de mogelijkheden daartoe willen wij zo groot mogelijk maken. Maar nooit zullen wij de ogen sluiten voor de mensen die het zonder extra zetje in de rug niet kunnen redden.”

Vrij vertaald betekent dit voor veel mensen dat zij het ‘recht op zorg’ kwijtraken en dat van zorgverleners wordt verwacht dat zij burgers op een andere manier tegemoet treden. Het is de bedoeling dat organisaties als Amerpoort burgers met een beperking dusdanig activeren dat zij minder aanspraak maken op voorzieningen van de overheid.

Bestuurder Paul Willems van Amerpoort: “Alle veranderingen hebben forse consequenties voor cliënten, hun verwanten en medewerkers van Amerpoort. We doen er alles aan om ervoor te zorgen dat de mensen die onze begeleiding en ondersteuning nodig hebben, die ook in de toekomst zoveel mogelijk krijgen. Ondanks de aangekondigde budgettaire kortingen en de onvoorspelbare politieke ontwikkelingen is Amerpoort ervan overtuigd dat wij in staat zullen zijn onze stevige positie te behouden en zelfs te versterken. Daarvoor zullen we over onze eigen grenzen heen kijken en onderzoeken waar kansen en mogelijk-

heden liggen die kunnen bijdragen aan optimale en vernieuwde zorg.”

Op deze pagina's ziet u een beknopt overzicht van belangrijke veranderingen en de consequenties die deze met zich mee (kunnen) brengen voor cliënten en medewerkers van Amerpoort. Hou voor actuele berichtgeving de website www.amerpoort.nl in de gaten.

Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo)

De Wmo gaat uit van de eigen kracht van burgers. Voor wie het zelf niet redt, wordt eerst gekeken of er in het netwerk ondersteuning bestaat. Is die ondersteuning er niet in voldoende mate, dan komen collectieve voorzieningen als begeleiding in een groep in beeld. Pas als ook daar onvoldoende steun is, is er zicht op individuele begeleiding van professionals.

De gemeente is vanaf 2015 verantwoordelijk voor activiteiten op het gebied van (de huidige) extramuraal begeleiding, dagbesteding en verzorging van mensen met een verstandelijke beperking. Amerpoort speelt in op die

Foto: Mark Rutte (VVD) en Diederik Samsom (PvdA) bij de presentatie van het nieuwe regeerakkoord.

veranderingen door de dienstverlening te innoveren en beter af te stemmen op de vraag vanuit gemeenten én natuurlijk de burger.

De nieuwe wet vraagt om een andere aanpak, om nauwe samenwerking met andere organisaties én om efficiënter werken. De gemeenten krijgen van de overheid straks namelijk minder geld om zorg in te kopen. Vooralsnog ziet het er naar uit dat het budget van de gemeenten zelfs met zo'n 25 procent krimpt.

Bij Amerpoort bereidt de Werkgroep Wmo de veranderingen voor die de organisatie in 2013 moet doorvoeren om straks voor de gemeenten in het werkgebied – én alle burgers die ondersteuning nodig hebben – een goede samenwerkingspartner te zijn.

'We zullen over onze eigen grenzen heen kijken'

Bezuinigingen op vervoer

Alle zorgorganisaties krijgen vanaf 1 januari 2013 te maken met een korting van 56 procent op de vergoeding voor vervoerskosten. Amerpoort wordt daardoor gedwongen een bezuiniging van 1,4 miljoen euro door te voeren. Deze bezuiniging treft alle cliënten die niet in staat zijn zelfstandig naar hun dagbesteding te reizen en daarom gebruikmaken van vervoer.

Amerpoort betreurt het zeer dat het bezwaar tegen deze bezuiniging van de Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland (VGN) geen gehoor heeft gevonden bij de rechter. De organisatie heeft geld vrijgemaakt om in het eerste halfjaar van 2013 de kosten die de bezuiniging met zich meebrengt, voor haar rekening te nemen. Dat levert tijd op om te zoeken naar goede oplossingen.

In het eerste halfjaar van 2013 gaat Amerpoort individueel in gesprek met alle cliënten die hiermee te maken hebben en met hun verwanten, curatoren of bewindvoerders. Amerpoort ontkomt er niet aan om samen met hen op zoek te gaan naar een dagbestedingslocatie met een beperkte reistijd en -afstand. Cliënten die dit betreft, krijgen begin 2013 een uitnodiging voor een gesprek.

Extramuralisering

De AWBZ 'nieuwe stijl' die het kabinet voor ogen heeft, wordt een landelijke voorziening voor verblijfscliënten met een zorgzwaartepakket (zpz) 5 en hoger. Er komt een centraal beleidskader met daarbinnen landelijke inkoop, indicatiestelling en tarieven voor zowel zorg in natura als persoonsgebonden budget (pgb).

De extramuralisering (minder bedden, meer zorg en begeleiding in de eigen woonomgeving) begint in 2014 met het vervallen van de aanspraken op zpz vg1 en vg2 voor nieuwe cliënten. In 2015 volgt vg3 en in 2016 wil het kabinet ook vg4 voor nieuwe cliënten laten vervallen in de (nieuwe) AWBZ. Daarmee zijn ook deze cliënten straks op de Wmo aangewezen.

Arbeidsmarkt

De stelselwijzigingen waarmee de zorgsector te maken krijgt, hebben consequenties voor de arbeidsmarkt. De VGN heeft daarom staatssecretaris Martin van Rijn van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) gevraagd om in een effectrapportage de gevolgen van het regeerakkoord voor de arbeidsmarkt in kaart te brengen. Daarbij kan de gehandicaptenzorg niet los worden gezien van de totale arbeidsmarkt in zorg en welzijn.

Op basis van dit onderzoek kunnen de mogelijk nadelige arbeidsmarkteffecten zo veel mogelijk worden voorkomen of opgevangen. Amerpoort gaat ervan uit dat het aantal banen in de zorgsector krimpt. Hoe dat scenario voor de eigen organisatie eruit ziet, is nu nog niet duidelijk.

De ezel van Amerpoort

Ik ben de ezel van Amerpoort. Sinds jaar en dag woon ik op boerderij De Huydecoper op Nieuwenoord, tot groot genoegen moet ik zeggen. Ik word goed verzorgd en de bewoners van Amerpoort en de gasten die hier regelmatig komen aanwaaien, zijn allemaal erg lief voor me.

Ongeveer drie jaar geleden kwam er een groep kinderen op bezoek en met één van hen had ik meteen een goeie band. De verzorgers noemden hem Walter en dat ben ik dus in gedachten ook maar gaan doen. Walter komt altijd naar me toe als hij aan het wandelen is. Soms gaat zijn hand in de richting van mijn hoofd of rug, maar dan schrikt hij er toch weer van en durft hij niet zo goed. Tot een paar maanden geleden.

Het was zondagmiddag en Walter was met zijn familie aan de wandel bij de boerderij. Plotseling vroeg één van de verzorgsters of Walter wilde helpen om mij op stal te zetten. Nooit vergeet ik het prachtige blauw dat in zijn ogen oplichtte; hij straalde gewoon, dat mannetje. Ook zijn vader en moeder keken trots mijn kant op. Walter kreeg het touw in handen. Braaf als ik ben, liep ik rustig achter hem aan naar de stal – je bent tenslotte een ezel op een terrein waar mensen wonen die bijzondere zorg en aandacht nodig hebben. Wat een dappere jongen ben je toch, dacht ik, wat heb je jezelf overwonnen door dit te durven. Ik weet niet wie er trotser was, Walter of ik.

Lang geleden was een ver familielid van mij ook eens betrokken bij een bijzondere gebeurtenis; het had iets met een geboorte te maken, een stal en ook nog een os. Ook toen was een bijzonder kind de hoofdrolspeler, het was een mijlpaal in de geschiedenis. Het wonder van nu is misschien wel niet zo belangrijk, maar het is en blijft een wonder en het is wekelijks te zien tegen vier uur bij de boerderij.

Ada Hollenberg, moeder van Walter

Paulien en
Shildreine:
één op één

het Netwerk

Paulien en Shildreine uit Amersfoort zijn sinds een jaar maatjes. Het bevalt ze goed. "Eén-op-één contact spreekt me het meest aan. Zo kan je iemand goed op zijn of haar weg volgen. Bovendien kom ik in dergelijke contacten ook zelf het best tot mijn recht."

DOOR: BERT VAN DER KRUK / FOTO'S: INEKE OOSTVEEN

Kort nadat Paulien Volkerink (30) eind vorig jaar in Amersfoort kwam wonen, meldde ze zich bij Ravelijn, de stichting die vraag en aanbod van vrijwilligerswerk bij elkaar brengt. Ze wilde graag maatje worden. In haar vorige woonplaats Zwolle had ze zich ook al eens voor een maatjesproject ingeschreven, maar daar had ze vreemd genoeg nooit meer wat van gehoord. In Amersfoort zou dat niet weer gebeuren. Ze had net een baan gekregen bij Bosch Security Systems in Hoevelaken, als adviseur human resources oftewel personeelszaken. Dat is een technische werkomgeving, waarin veel hoog opgeleide mensen rondlopen. Ook in haar vriendenkring treft ze vooral mensen die het goed voor elkaar hebben in het leven. Bij elkaar opgeteld vond ze dat wat eenzijdig. "Ik wilde ook wel wat anders. Ik zocht een maatje, want één-op-één contact spreekt me het meest aan. Zo kan je iemand goed op zijn of haar weg volgen. Bovendien kom ik in dergelijke contacten ook zelf het best tot mijn recht."

Via Ravelijn kwam Paulien in contact met Amerpoort. Natuurlijk had ze bij het eerste gesprek een hele lijst met wensen kunnen meenemen, maar dat leek haar niet zinnig. Liever liet ze zich leiden door 'de behoefte' van de organisatie. Amerpoort zoekt vele maatjes, maar vooral voor de mensen met een lichte verstandelijke beperking die een beroep doen op Begeleiden in Groei (BinG) valt dat niet altijd mee. Maar nu was er dus een mooie match te maken. En zo kwam Paulien in aanraking met Shildreine Mulder uit Amersfoort.

Kip met rijst

Shildreine is 29 jaar en woont in een flatje in het Soesterkwartier. "Een leuke Antilliaanse meid, die sinds een jaar of vijf in Nederland woont. Ze houdt van koken. Ze leeft van een uitkering, maar deed tot voor kort vrijwilligerswerk in een bejaardenhuis: de was opvouwen, koffie rondbrengen, nagels lakken. Dat ligt nu helaas stil. Ze is de laatste tijd vaak ziek geweest. Ze heeft last van suikerziekte en moet voor haar been en rug geregeld naar de fysiotherapeut. Nu is ze dus op zoek naar iets anders, het liefst dichterbij in de buurt." Shildreine is soms "best wel eenzaam". Haar familie woont grotendeels op de Antillen. Ze heeft een broer in Almere en elders in Nederland woont nog een oom. Dat is het wel zo'n beetje, concludeert haar maatje. "Ik geef haar aandacht. Ik ga wekelijks bij haar op bezoek. Vaak maakt zij eten, meestal kip met rijst. Of we kijken samen Goede Tijden, Slechte Tijden. We drinken koffie en kletsen wat. Natuurlijk hebben we het veel over haar, en niet vaak over mij of mijn werk – dat laatste is voor haar een ver-van-mijn-bed-show. Maar dat geeft niet. Ik ben er voor haar. En het is belangrijk dat zij haar verhaal kwijt kan bij iemand. Zij kan zichzelf zijn bij mij – en ik bij haar." Behalve een luisterend oor heeft Shildreine ook geregeld een zetje in de rug nodig. "Ze heeft iemand nodig die haar een beetje pusht. Ze is namelijk niet erg actief, zeker niet nu ze >

de hele week thuis zit. Ze vindt het fijn dat er iemand met haar meedenkt. Shildreine is schuchter, ze legt niet zo makkelijk contact. Dat komt ook omdat ze de Nederlandse taal nog niet zo goed spreekt.”

Veilig kringetje

Tijdens haar hbo-opleiding personeel en arbeid in Zwolle liep Paulien stage op Curaçao. Dat schept een band met Shildreine. “Ik ken haar cultuur een beetje.” Door de stage kwam ze uit haar “veilige kringetje” en werd ze zelfstandiger. Tot die tijd had ze een “nogal fliere-fluiterig leventje” geleid. Na haar opleiding

‘Koop nou niet steeds de duurste dingen, probeer het ook eens bij de Lidl’

was Paulien een tijdje intercedent bij een uitzendbureau. Vervolgens kwam ze bij KPMG in Zwolle terecht en vorig jaar dus bij Bosch in Hoevelaken.

Maar er is altijd meer geweest dan werk alleen. Zo verrichtte ze een paar jaar geleden enige tijd vrijwilligerswerk in Uganda. Samen met andere jongeren van de kerk waarvan ze lid is, hielp ze mee met de bouw van een school. “Allemaal heel primitief, midden in de bush, een gat in de grond als wc, een emmer water over je heen als douche. Er waren zeventig weeskinderen, die leefden onder de meest primitieve omstandigheden. Heel schrijnend. Ja, dat heeft me wel aangegrepen.”

Ze heeft ook weleens overwogen om fulltime mensen te begeleiden, op het gebied van financiën bijvoorbeeld. Maar vooralsnog werkt ze gewoon op een afdeling personeelszaken, waar ze trouwens ook haar hulpvaardigheid goed kwijt kan. “Ik heb wel iets helperigs.” Ook Shildreine merkt dat. Zij staat onder bewindvoering en moet het voor haar wekelijkse boodschappen met een paar tientjes doen.

Behalve van de begeleider van Amerpoort krijgt ze tips van Paulien: “Koop nou niet steeds de duurste dingen, Shildreine, probeer het ook eens een keertje bij de Lidl.”

Op weg helpen

Waar dat “helperige” vandaan komt? Ze moet even denken. “Uit mijn christelijke opvoeding misschien?” Ze groeide op in Staphorst-Rouveen, waar zo’n beetje iedereen tot een kerk behoort. “Ik heb een prima jeugd gehad, maar de groepscultuur is me wel tegen gaan staan. Ik ben nog steeds christelijk, maar geef daar inmiddels mijn eigen invulling aan.” In het gezin van zeven kinderen was het vanzelfsprekend dat ook zij geregeld de handen uit de mouwen stak, zeker omdat haar vader veel van huis was en haar moeder enige tijd ziek was. “Het werd er thuis wel in geramd dat je je naaste moet liefhebben als jezelf. Maar ik vind

dat helpen zelf ook gewoon fijn hoor. Het is toch het minste wat je kunt doen, voor een ander klaar staan? Zolang je maar náást elkaar staat, en niet bóven elkaar. Het gaat erom dat je er bent voor een ander, zonder oordelen, zonder ongevraagde adviezen, een beetje onbevangen. Zelf vind ik het ook prettig als ik zo tegemoet word getreden.”

Op die wijze gaat ze ook om met haar maatje. Shildreine heeft daar baat bij. Paulien op haar beurt relateert haar eigen leven extra sinds ze een maatje heeft. “Al dat materiële waar we zo vaak mee bezig zijn, is uiteindelijk niet zo boeiend. Je mag al blij zijn dat je de dingen een beetje op orde hebt, dat je werk hebt en gezond bent en familie om je heen hebt. Ik hoop dat Shildreine uiteindelijk ook alles op de rit krijgt. Aan mij zal het niet liggen; ik help haar heel graag op weg.”

Themadag CCR overboekt

Lastige onderwerpen: curatele en erfrecht

Curatele, bewindvoering, mentorschap en erfrecht – het zijn lastige onderwerpen. De behoefte aan begrijpelijke informatie is groot. Dat merkte ook de Centrale Cliëntenraad (CCR), die een themadag over deze onderwerpen organiseerde voor verwanten. De zaal was te klein. Van de vierhonderd aangemelde bezoekers moesten er honderd worden teleurgesteld. Op veler verzoek is er op 19 maart 2013 opnieuw gelegenheid naar de lezingen van deskundigen te luisteren (zie ook agenda op pagina 2).

DOOR: SANDRA SCHOENMAKERS

Als mensen niet goed voor zichzelf zorgen of hun financiële zaken niet regelen, kunnen anderen misbruik van hen maken. Dan is het nodig een curator, bewindvoerder of mentor aan te wijzen. Deze man of vrouw wordt door de kantonrechter benoemd. Om die benoeming te regelen, is het noodzakelijk om een advocaat in te schakelen.

Bewind, mentorschap en curatele zijn verschillende maatregelen. Anne Slingerland, coördinator van Mentorschap MiddenNederland, legde de verschillen uit. Zo is bewind bedoeld voor wie zijn financiële zaken niet zelf kan regelen. Mentorschap gaat over het nemen van beslissingen over de verzorging, verpleging, behandeling en begeleiding van de betrokkene. En curatele is bedoeld voor mensen die hun financiële en persoonlijke zaken (bijvoorbeeld de beslissing over een medische behandeling) niet zelf kunnen behartigen.

Herkenbaar dilemma

Notaris René Meyer, verbonden aan RijksBredius Notarissen, ging uitgebreid in op het erfrecht: wat te doen met een testament als er erfgenamen zijn met een verstandelijke beperking? Hij besprak het dilemma dat veel ouders met een kind met een verstandelijke beperking zullen herkennen. Ze houden zielsveel van hun kind en willen hem of haar óók financieel net

als hun andere kinderen behandelen. Met de toenemende kosten in de zorg, de bezuinigingen en een terugtrekkende overheid gaat een eigen bijdrage echter sterk meetellen, net als eigen bezit. Dit betekent helaas ook dat wat een kind met een beperking erft, straks in meerdere

Idee: een combinatie van onterving en de instelling van een fonds voor het kind

of mindere mate mogelijk in mindering wordt gebracht op wat het aan AWBZ-gelden ontvangt. Dat betekent intoring op het eigen bezit. Om dat te voorkomen, wees de notaris de verwanten op een andere mogelijkheid: een combinatie van onterving en de instelling van een fonds voor het kind. Op die manier kan het kind er financieel beter van worden. Het krijgt het vruchtgebruik van het fonds, en heeft dus geen vermogen waarop kan worden ingeteerd.

Onder de loep

Notaris Meyer spoorde degenen die hun testament hebben opgemaakt vóór 2003 aan om dit onder de loep te (laten) nemen. Het erfrecht is immers in dat jaar herzien. Belangrijkste wijziging betrof de bescherming van de langstlevende ouder, waardoor kinderen hun erfdeel van de gestorven ouder niet meer kunnen opeisen. Tot 1 januari 2003 was voor het beschermen van de langstlevende ouder een testament nodig; vanaf die datum is het echter een wettelijke regeling.

Wie een belastingtechnisch of vermogensrechtelijk voordeliger testament wil maken, zal ook een gang naar de notaris moeten maken. Dat geldt eveneens voor wie wil dat de vordering van de kinderen ook opeisbaar wordt bij hertrouwen van de langstlevende of bijvoorbeeld wanneer deze naar een verzorgingstehuis gaat.

Bent u op zoek naar een (wettelijk) opvolger? Mogelijk kent u iemand in uw omgeving. U kunt het ook proberen via Mentorschap MiddenNederland (www.mentorschapmiddennederland.nl), Stichting Cliënt Gelden Amerpoort, Branchevereniging Professionele Bewindvoerders en Inkomensbeheerders (www.bpbi.nl) of de Nederlandse Beroepsvereniging Professionele Mentoren (www.nbpm.nl).

Zeven medewerkers van Amerpoort maakten eind oktober, begin november een indrukwekkende reis naar Polen. Ze zijn allen nauw betrokken bij Etrog, de joodse locatie van Amerpoort, als begeleider, manager, divisiedirecteur of orthopedagoog. Ook medewerkers van andere instellingen die zijn aangesloten bij het Joods Zorgcircuit gingen mee. Samen bezochten ze – in eigen tijd en op eigen kosten – vier concentratiekampen, onder het motto ‘Jouw pijn zal mijn zorg zijn’.

DOOR: MAURINE KROON / FOTO'S: RICK SCHEPERS

Studiereis naar Polen

JOUW PIJN ZAL MIJN ZORG ZIJN

Apeldoorn, 20 januari 1943

Op station Apeldoorn wordt een goederentrein met veertig wagons in gereedheid gebracht. Verderop in het Apeldoornsche Bosch leveren op dat moment 330 joodse medewerkers zorg aan 1181 joodse psychiatrische patiënten en kinderen met een verstandelijke beperking. Diezelfde dag verschijnt de ordedienst van kamp Westerbork op het terrein van het Apeldoornsche Bosch, naar blijkt een dag te vroeg. De helft van het personeel vlucht in de nacht en duikt onder.

Een nacht later worden vijftig personeelsleden en de bijna 1200 patiënten van hun bed gelicht en in vrachtwagens naar de gereedstaande treinen gebracht. Zij worden rechtstreeks naar Auschwitz vervoerd, waar zij na aankomst direct worden gedood. Van deze 1231 mensen overleeft niemand.

De overige personeelsleden worden later met de laatste joodse Apeldoorners naar kamp Westerbork gebracht en vandaaruit verder gedeporteerd. Enkel van hen overleven de kampen en kunnen het verhaal vertellen, net als sommigen die ondergedoken waren.

Auschwitz, 1 november 2012

In concentratiekamp Auschwitz-Birkenau staan 32 medewerkers van instellingen die zijn aangesloten bij het Joods Zorgcircuit. Bij het Nederlandse monument houden zij een herdenking. De gedenkplaat staat vol met brandende waxinelichtjes en jaartijdlichtjes. Voor het eerst wordt het joodse gebed Kaddisj gezegd voor de omgekomen medewerkers en cliënten van het Apeldoornsche Bosch, de voorloper van de huidige Amerpoort-locatie Etrog.

Het is een indrukwekkende en voor velen emotionele herdenking. We delen het verdriet. In de twee minuten stilte gaan mijn gedachten uit naar de medewerkers en cliënten die op deze plek werden vermoord. Naast verdriet voel ik verwondering en verwarring. Wie van ons zouden het lef en de onbaatzuchtigheid hebben om in zo'n situatie naast de cliënt te blijven staan? En kun je het hen die vluchtten en onderdoken kwalijk nemen?

Amersfoort, 23 juni 2010

De joodse locatie Etrog verhuist van de Balistraat naar Watervlo en Huisjesslak in Amersfoort. Met deze verhuizing is Etrog niet langer onderdeel van het Sinaï Centrum, de opvolger van het Apeldoornsche Bosch, maar van Amerpoort. Het is een bijzonder verbond. Het is voor het eerst dat een joodse locatie aansluiting zoekt bij een niet-joodse instelling. Zowel voor Etrog als voor Amerpoort is het een spannend en ambitieus project. Kunnen we de joodse tradities en leefregels in ere houden, zoals beloofd, en tegelijk de zorg leveren die we als instelling voorstaan? Kunnen we deze bijzondere locatie koesteren en tegelijk de verbinding met de rest van Amerpoort leggen? Sinds juni 2010 is er veel gebeurd. De afgelopen twee jaar hebben uitgewezen dat de joodse identiteit van Etrog onveranderd is. De locatie is een waardevol én volwaardig onderdeel van divisie Regio. Amerpoort is inmiddels lid van het Joods Zorgcircuit (JZC). Het JZC bestaat uit acht instellingen die joodse zorg leveren. Essentieel daarvoor is kennis over en ervaring met de achtergrond van de Nederlandse joden en het religieuze jodendom. Begrip en inlevingsvermogen voor de oorlogsgetroffenen is hier onderdeel van.

Ter voorbereiding op de studiereis bezochten we lezingen over onder meer psychotrauma en de gevolgen daarvan voor de naasten en voor zorgverleners. We brachten een dag door in het Joods

samen in deze joodse omgeving met het zwijgen, weggestopt verdriet en oorlogstrauma. En met hun verstandelijke beperking, vanwaaruit zij juist meer dan gemiddeld zorg en sensitieve aandacht van hun naasten nodig hadden. De reis geeft daarom nog meer inzicht in en begrip voor het huidige gedrag van cliënten. We hebben ook iets geleerd van het joodse gedachtengoed. In het joodse geloof worden moeilijke gebeurtenissen gezien als beproevingen die je als mens goed of minder goed kunt doorstaan. De Holocaust is daar een extreem voorbeeld van, maar ook dagelijks worden wij met beproevingen geconfronteerd. Als mens zijn wij zelf verantwoordelijk voor de keuzes die wij hierbij maken en daarmee hebben wij

Cultureel Kwartier in Amsterdam, waar we leerden over het joodse leven in Nederland voor en tijdens de oorlog. We maakten kennis met de reisgroep, een mengeling van joodse en niet-joodse medewerkers, van direct getroffen en naaste zorgverleners.

De bestemming én de bijzondere groepssamenstelling maakten dat we allemaal wat gespannen op reis gingen op 28 oktober. Het leek een moeilijke reis te worden. Vier kampen deden we aan: Sobibor, Majdanek, Auschwitz I en Auschwitz-Birkenau. Ook bezochten we de oude joodse wijk in Krakau en was er gelegenheid om het museum over Oscar Schindler te bezichtigen.

Amersfoort, 10 november 2012

De reis doet ons beseffen hoe moeilijk de terugkeer was voor de overlevenden. Waar wij thuiskwamen in een warme en welkome omgeving, kwamen zij terug in een verwoest land waar niemand boodschap had aan hun leed. Er waren vaak geen naasten over die voor een warm welkom konden zorgen. Met name het zwijgen over alles wat ze gezien en meegemaakt hadden, is ineens heel begrijpelijk. Het is voor ons al moeilijk om onze ervaringen te delen, laat staan voor hen die erbij waren.

Ook cliënten van Etrog hebben deze tijd na de oorlog meegemaakt. Een aantal van hen kwam in het hernieuwde Apeldoornsche Bosch, Pedaagogium Achisomog, terecht. Sindsdien wonen en leven zij

invloed op de afloop van de beproeving. Het heeft geen zin deze beproevingen met elkaar te vergelijken. Zoals de voorman van het Joods Cultureel Centrum in Krakau zei: "Als ik mijn been gebroken heb en jij jouw pink, is dat allebei erg en moet ik ook oog hebben voor jouw pijn en zorgen." Met alle beproevingen die binnen de zorgsector op ons afkomen, leert dit ons dat wij zelf aan zet zijn om dit succesvol te doorstaan. Laten we niet klagen, maar samen de schouders eronder zetten om al onze cliënten een kleurrijk en volwaardig bestaan te blijven bieden.

Lees verder op pagina 12 >

Wij hadden wel een retour

DOOR: RICK SCHEPERS

Het wordt stil in de bus. Naast ons zien we tussen dunne bomen de spoorlijn die Sobibor passeert. Er staat een goederentrein op de plek waar de mensen aankomen. Het is kil. Op de plek waar 'Der Schlaugh' was, is nu een indrukwekkende laan met gedenkstenen. Ze raken je recht in je ziel. Zoals deze: Judith van Geens, je was pas vijf maanden oud. 08.01.1943 Amsterdam – 11.06.1943 Sobibor". Aan het eind van het pad kom je op de plek. Er is niets te zien. Hier en daar wat dunne sneeuw, wat kleine oneffenheden. Hier dus. Hier! Op deze plek verlieten 250.000 mensen op de meest gruwelijke wijze het leven. In de verte rijdt een goederentrein. Ik kom er bijna niet van weg. Ik droom er nog

over. Juist omdat er niet zo veel te zien is, is er overweldigend veel gevoel.

Majdanek. Het is snerpnd koud. We bezoeken het 'Bad und desinfection 1' gebouw. Wij komen, goed gekleed, in de uitkleedruimte. Daarna volgt de douche-ruimte. Dan kijk je naar zo'n douchekop en realiseer je je dat er zovelen destijds diezelfde douchekop zagen. Wie bruikbaar was, ging naar het werkkamp; de anderen werden vergast. Rechts nog een raampje, vier ruitjes. Een houten gebouw en een wachttoren, grauwe lucht, lichte sneeuw op het gras. Als je de tijd kreeg was dat het laatste wat je zag.

Dan de gaskamer, ongeveer drie bij vijf meter. Met een deur van dik staal, die de

ruimte luchtdicht afsloot. Geen licht. Hier werden de mensen, ook kleine kinderen, met gefabriceerd CO2, vergast. Dat duurde tenminste veertig minuten. Veertig! Om het gekrijs te onderdrukken, lieten ze een zware vrachtauto draaien. Later met Cyclon B werd het twintig minuten. Dat heet dan vooruitgang. Er is allemaal over nagedacht. Het is ontworpen. Er is op gerekend. Kogels waren te duur. In een andere barak liggen in hoge lange kratten honderdduizenden schoenen. Je kan ze aanraken. Je ziet al die mensen die daar ooit in liepen.

In Auschwitz 1 maken vooral de stille relictten diepe indruk. Haar, heel veel haar. Een klein blond kindervlechtje. Scheerkwasten, tandenborstels, krukken, koffers. Het meest indrukwekkend: een babyruitje, een klein schoentje. In een gang met honderden foto's sta ik oog in oog met Agnieszka Baran, een jonge Poolse vrouw, politiek gevangene. Ze was 24 toen ze werd vermoord. Wie was ze, wat bezield haar? Haar blik is peilloos.

Auschwitz-Birkenau laat zich niet beschrijven. Het is er onmetelijk groot. Stappend van biels naar biels loop ik met collega Maurine tot aan het perron waar de keuze werd gemaakt. Nog even leven, of direct dood.

We staan bij de trap die naar de kleedkamer gaat. Daarna, rechts de gaskamer. Een ruïne. Daar zijn onze collega's van het Apeldoornsche Bosch met hun patiënten en cliënten naar binnen gelopen.

In Birkenau kan Kaddisj gezegd worden, een joods gebed. Met de hulp van joodse mannen uit een ander gezelschap. We zeggen de meeste namen, ook de namen die cliënten van Etrog

'Daar zijn onze collega's van het Apeldoornsche Bosch met hun patiënten en cliënten naar binnen gelopen'

hebben meegegeven. Ik noem de namen van de collega's van het Apeldoornsche Bosch. De Nederlandse gedenkplaat is een zee van lichtjes, die je in de snel toeslaande schemering van ver kunt zien.

Als ik terug loop, langzaam, over het spoor, realiseer ik me dat ik wel een retour op zak heb.

Terug in Nederland, aan het werk, blijft de echo aanwezig. Het onvermogen om het te kunnen delen. De onhandigheid van de omgeving. Het dient zich aan in dromen. En op wonderlijke momenten: fietsend langs de spoorlijn die naar het oosten gaat. Of in een kleine tattoo op de arm van een kapster. Het is blijvend.

Sjef de Laat: Heel knap

Sjef de Laat (63)

Achtergrond

"Ik kom uit Brabant. Toen ik klaar was met mijn rechtenstudie ben ik de advocatuur in gegaan. Ik was als jonge student al betrokken bij een rechtswinkel. Vanuit een zekere vorm van idealisme heb ik me later aangesloten bij een sociaal-advocatencollectief. Ik ben 17 jaar advocaat geweest."

Werk nu

"Daarna ben ik kantonrechter geworden – en dat ben ik inmiddels 22 jaar. De overstap van advocatuur naar de rechterlijke macht is niet zo gek groot. Kantonsrechters houden zich bezig met winkelen, wonen en werken. Zij krijgen veel verschillende zaken op hun dak, waarvoor ze heel veel moeten weten."

Een kleine honderd medewerkers van de rechtbank Utrecht brachten twee maanden geleden een bezoek aan Nieuwenoord in Baarn. Verdeeld over ruim tien groepen gingen zij aan de slag. De ene groep schilderde een gebouw, de andere werkte in de tuin. Kantonrechter Sjef de Laat ging aan de wandel en maakte muziek.

DOOR: BERT VAN DER KRUK / FOTO: INEKE OOSTVEEN

"Meestal gaan we met alle collega's van de rechtbank een rondvaart of een puzzeltocht maken. Het bezoek aan Amerpoort was dus een heel andere invulling. Er waren collega's die zich afvroegen: moeten we dat nou doen op onze vrije dag? Zelf vond ik het wel een leuk project: we komen als rechtbank natuurlijk weleens in aanraking met deze wereld, de een meer dan de ander overigens, maar we lopen er nooit zelf rond.

Samen met zes mensen heb ik een wandeling gemaakt. De begeleider die daar bij was – ik ben zijn naam even kwijt – vond ik heel goed. Die had al voordat de wandeling begon haarscherp door hoe het zou gaan. We liepen richting Kasteel Groeneveld, naar een heuvel en terug langs het water. Ik had iemand toegewezen gekregen die ik goed in de gaten moest houden, omdat hij nog weleens de neiging heeft om in het water te springen. Maar ik kwam

'Het lijkt zo simpel, zo'n wandeling'

er allengs achter dat het zo'n vaart niet liep. Op een gegeven moment ging de man even op een bankje zitten. Toen een collega van me na een tijdje zei dat we weer verder moesten, bleef hij zitten. Maar toen ik meteen daarna riep: 'Kom Alex, we gaan weer', liep hij wel mee. Dat was precies wat die begeleider had voorspeld. Ik had al drie kwartier met die man opgelopen, en in die tijd was er kennelijk al iets ontstaan tussen ons. Maar het meest wonderbaarlijke vond ik dus dat die begeleider dat al doorhad. Het lijkt zo simpel, zo'n wandeling, maar hij moet precies in de gaten hebben wat er allemaal gebeurt. Heel knap. Ik heb ook twee muziekvoorstellingen bezocht. In de ene groep hebben we alleen instrumenten gebruikt, een trommel en van die koperen bladen, hoe heten ze ook weer? Die mini paukjes brachten een heel hoog geluid voort; voor één van de cliënten iets te hoog, geloof ik. In de andere groep hebben we ook gezongen. Toen wij daar met een paar collega's binnenkwamen, was er een mevrouw die enorm schrok. Ze vond het kennelijk veel te druk en liet een schril geluid horen waar menige collega van schrok. We merkten al snel dat er veel spanning hing. Ook hier heb ik gemerkt hoe gevoelig het allemaal kan liggen. Van te voren dacht ik dat zo'n begeleider redelijk relaxed werk heeft. Nou nee dus, hij moet voortdurend op zijn qui-vive zijn en elke stemming enorm goed kunnen aanvoelen. Als er plotseling iets verandert, door een geluid of een blik, moet hij direct kunnen ingrijpen. Als iemand plotseling opspringt, moet hij er meteen zijn. Als ik dat vergelijk met mijn eigen leven: in een gewone zitting zal niemand het wagen om zomaar op te springen. Dit was zo compleet anders. Ja, het was heel goed om eens in zo'n totaal andere omgeving te komen."

SUPER, EINDELIJK: INLOOPAVONDEN NIEUWENOORD

“Super, eindelijk”, was de eerste reactie van mevrouw Vels toen ze de uitnodiging ontving voor de maandelijkse inloopavond – ‘In hetzelfde schuitje’ – voor familieleden van bewoners van Nieuwenoord. “Als je met begeleiders over je kind praat, gaat het vooral over je kind als cliënt. Met verwanten kun je het over heel andere dingen hebben. Hoe ervaren zij het dat hun kind niet meer thuis woont? Hoe verlopen hun contacten met de begeleiders? Wat zijn hun toekomstverwachtingen voor hun kind, broer of zus?” Mevrouw Vels heeft een zoon die op Nieuwenoord woont. Ze heeft inmiddels twee avonden bezocht. “De avonden verlopen op een natuurlijke manier, er wordt niets geregisseerd. De inbreng van de groep is bepalend, want dat geeft aan wat er speelt.”

“Tijdens de tweede avond kwamen al heel andere onderwerpen aan de orde dan tijdens de eerste bijeenkomst”, merkt medebezoeker mevrouw Vaalt op. Zij heeft een zus die op Nieuwenoord woont. “Het ging onder meer over de zin van het leven, het geluk van onze verwanten en waar we dat uit af kunnen lezen. Tot oplossingen kom je tijdens zo’n avond natuurlijk niet, maar alleen het uitwisselen van gedachten doet al heel erg veel goed.”

Mevrouw Vels: “Over een kind, broer of zus met een verstandelijke beperking maak je je veel zorgen.

Je twijfelt eraan of je het allemaal wel goed doet en zou sommige dingen graag anders zien.

Door met lotgenoten in gesprek te gaan, deel je je zorgen en ervaringen. In de groep op de woonlocatie staan de bewoners in het middelpunt; op deze inloopavonden is er oog en oor voor de verwanten.”

De inloopavonden ‘In hetzelfde schuitje’ voor familie van bewoners van Nieuwenoord zijn iedere eerste maandag van de maand. De precieze data, tijden en locatie staan op www.amerpoort.nl, onder organisatie; agenda. Aanmelden kan via inhetzelfdeschuitje@hotmail.nl of 035 647 54 01.

CLIËNTEN LEEMVELD GENIETEN BIJ HILTON

Negentien cliënten van dagbestedingslocatie Het Leemveld in Soest bezochten medio november Hilton Royal Parc Soestduinen. Bij binnenkomst in het hotel kregen ze meteen een schort uitgereikt, dat ze na afloop mee naar huis mochten nemen. “Wat een feest. Ik ben zo blij. Eerst hier koken en dan ook nog zo’n mooi schort mee,” riep Marjan Buring uit.

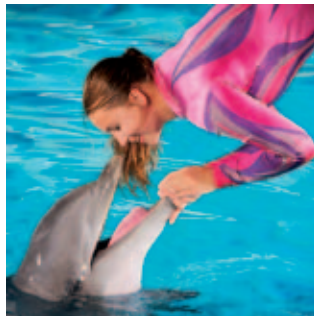
De ene groep kreeg een workshop tafels dekken. Met veel aandacht en geduld leerden de medewerkers van Hilton hen bestek oppoetsen, servetten rollen en tafelindeling verzorgen. Fred Mosterd: “Ik doe dit soort dingen op Het Leemveld ook wel, maar nu weet ik hoe het écht moet, heel chique! Ik ga het op Het Leemveld ook aan mijn collega’s van het Klussenteam leren. Het bestek ziet er veel mooier uit als je het oppoetst. Je moet de vork met een doek vasthouden, anders komen er vingerafdrukken op.”

De andere groep vertrok onder leiding van chefkok Rob Gottmer naar de keuken. Zij bakten appel-flappen en maakten zalmtaartjes. Anouk Low vond het super. “Die zalmtaartjes ga ik thuis met m’n moeder ook maken. Ik leg het haar wel uit. Het is niet zo moeilijk hoor. Mijn moeder en ik koken graag samen. Ze kan het heel goed. Maar ik heb liever dat mijn vader thuis kookt, dan haalt hij altijd Chinees, heerlijk!”

Frederieke Boomsma, manager van Hilton Royal Parc Soestduinen, was tevreden. “Mijn doel is bereikt. De mensen van Het Leemveld hebben genoten en mijn medewerkers ook. Ik zag ze vandaag van een heel andere kant. Eerst wat onzeker, maar al snel ontspannen, zachter, meer open. Mooi om te zien. Mijn mensen zetten zich deze week vrijwillig in voor Amerpoort. Ik ben trots op hun inzet, het is toch even wat anders dan dat ze normaal doen.”

MET VISMA NAAR HET DOLFINARIUM

Het tv-programma Mooi Duurzaam Nederland van RTL Z liet op zondag 25 november zien hoe medewerkers van het Amersfoortse ICT-bedrijf Visma samen met cliënten van Amerpoort een unieke dag in het Dolfinarium beleefden. "Wij realiseren ons dat extra handen in de zorg altijd welkom zijn", zei Han van den Hof, directeur bij Visma.

Het ICT-bedrijf kwam bij Amerpoort terecht via Matchpoint, intermediair voor bedrijven die zich in willen zetten voor maatschappelijke projecten. Een groep medewerkers ging met tien cliënten van verschillende logeershuizen een dag naar het Dolfinarium in Harderwijk. Zo ging de droom van één van de logés, wiens wens was aangemeld bij het project 1000 Dromen Dromen, in vervulling. Alle kinderen hadden tijdens de dag een persoonlijk begeleider. U kunt de uitzending terugkijken via RTL XL. Het item begint bij 11 minuten en 46 seconden.

WAS JE AL OP REIS, ROSALIE?

Annemieke Kappert, geestelijk verzorger bij Amerpoort, is een van de 23 ritueelbegeleiders die aan het woord komen in het boekje Grensmomenten, een uitgave van Het Moment. Er zijn nog steeds mensen die niet weten dat er ritueelbegeleiders bestaan, laat staan wat ze precies doen, verzochten de opstellers van het boekje.

Ze geven zelf ook meteen het antwoord: ritueelbegeleiders geven inhoud en vorm aan afscheid nemen met symbolen en rituelen. Mensen in en rond Amerpoort wisten dat al: Amerpoort is namelijk de enige zorgorganisatie voor mensen met een verstandelijke beperking die zo'n ritueelbegeleider in huis heeft.

In haar bijdrage aan het boekje schetst Annemieke het afscheid van Rosalie: "Als laatste groet mocht iedereen een vlinder hangen in één van de drie vlinderstruiken die we hadden neergezet. Je vader, moeder en broer hebben deze later mee naar huis genomen als herinnering aan deze dag. Het was bijzonder, bizar bijna, toen ik tijdens de laatste groet naar buiten keek en in de tuin van het crematorium een vlinder zag fladderen. Was je al op reis, Rosalie?" **Voor meer informatie: www.hetmoment.nu.**

NIEUWE PEUTERGROEP: DOMINO

Amerpoort, Stichting Kinderopvang Amersfoort (SKA) en Trajectum (Jeugd- en Opvoedhulp) slaan de handen ineen voor kinderen met een hulpvraag. Ze hebben in Amersfoort een nieuwe observatie- en diagnostiegroep opgericht voor kinderen van nul tot vier jaar. Medewerkers volgen daar de peuters spelenderwijs in hun ontwikkeling, met als doel zo vroeg mogelijk te ontdekken wat er precies aan de hand is.

Wanneer de ontwikkeling van jonge kinderen vragen oproept, is het vaak lastig om vast te stellen wat de oorzaak is. Het kan dan helpen om een kind wat langer te observeren. Bij Domino duurt die periode maximaal vier maanden. Medewerkers maken gebruik van de kennis en ervaring van de drie organisaties om een zo goed mogelijk advies te kunnen geven. De onderzoeken worden uitgevoerd door een pedagogisch medewerker of gedragsdeskundige. Indien nodig komen een fysiotherapeut, ergotherapeut, logopedist of speltherapeut naar de groep. Aan het einde van het traject krijgen ouders advies over zowel de opvoeding als een passende begeleiding, behandeling of schoolkeuze.

Domino bestaat uit zes kinderen en is twee ochtenden in de week geopend. De nieuwe peutergroep, gevestigd aan de Klein Klaasjesstraat in Schothorst, is inmiddels al open. De officiële opening van heeft plaats op vrijdag 18 januari. Meer informatie of aanmelden? Neem contact op met Domino via 06 462 410 89 of domino@trajectum.nl

Modern wonen in Vinkeveen

‘Elke dag mijn eigen afwas’

De locatie Prins Bernhardlaan in Vinkeveen bestaat een jaar. Het jubileum werd groots gevierd met een kookworkshop voor bewoners bij overbuurman restaurant S'Anders. Hoe bevalt het wonen aan de Vinkeveense Plassen? Een blik achter de schermen.

DOOR: SUZANNE VISSER / FOTO'S: INEKE OOSTVEEN

Een druilerige zaterdag in november. Om kwart voor een stopt een kleine auto langs het trottoir op de Prins Bernhardlaan. Eerst komt een grote voetbaltas tevoorschijn, dan volgt Marc Rodenberg (21), die na vergeefs wachten op de taxi gelukkig een lift van een kennis heeft gekregen. Zaterdagochtend betekent voetbal voor Marc. Een hoogtepunt van de week, zelfs al heeft zijn team vanochtend met 8-4 verloren. Precies een jaar geleden nam Marc zijn intrek aan de Prins Bernhardlaan. In twee nieuwe, geschakelde herenhuizen aan het water wonen twaalf jongeren met een lichte tot matige verstandelijke beperking. De meesten kenden elkaar al toen ze hier kwamen wonen: van Parc Speulderholt in Apeldoorn of van de Mozartschool in Hilversum. Hun ouders kennen elkaar eveneens. Zij droomden van een gezamenlijke woonvoorziening voor hun jongvolwassen

kinderen. Als ouderinitiatief bleek dat echter lastig voor elkaar te krijgen. Daarom gingen ze met Amerpoort in zee.

Op adem komen

Hier moeten we de trap op, wijst Marc. Aan het eind van de overloop bevindt zich zijn voordeur. Achter het glas bungelt een bordje ‘niet storen’. “Dat hang ik soms op als ik hard heb gewerkt. Dan wil ik even tv-kijken of computeren.” Marc heeft een appartement waarop heel wat leeftijdgenoten jaloers zouden zijn. Grote ramen met uitzicht op een boerderij en op de Vinkeveense rietkragen. Ruime woonkamer, eigen keuken en badkamer, flinke slaapkamer. Moderne meubels in zwart, wit en grijs. “Mijn moeder en haar vriendinnen hebben met de inrichting geholpen. Ik vind het mooi geworden.” Het is ook een fijne plek om na zijn drukke

werkdagen op adem te komen. De eerste twee dagen van de week werkt Marc bij de plaatselijke Hubo-annex-dierenwinkel. De overige drie bij de lokale zeilschool, waar hij klussen doet. In de zomer lekker buiten – hij heeft een opleiding voor werken in de tuin gedaan – en ‘s winters op het slaapdek, waar gasten overnachten.

Van zijn twee werkgevers is de zeilschool duidelijk favoriet. Marc denkt erover om op maandag en dinsdag weer naar school te gaan. Het programma Leren & Ontwikkelen van Amerpoort lijkt hem wel wat. “Ik wil leren hoe ik beter contacten kan opbouwen.”

Eigen huishouden

Niet dat hij eenzaam is, hier aan de Prins Bernhardlaan. In de gezamenlijke woonkamer is altijd wel iemand te vinden en op het grote tv-scherm is het goed voetbal kijken. Zijn doordeweekse avonden zijn gevuld met de soos, een kookgroepje met Arthur, Michelle en Charlotte en – zo lang het ‘s avonds licht is – voetbaltraining. En dan komt er bij het huishouden ook nog het een en ander kijken. “Elke dag mijn afwas. Het huis schoonmaken,

de was....” Maar hij laat zich niet opjagen. “Ik heb ook weleens zin in een avond op de bank.” Daar wachten actiefilms, GTST en “op maandag Voetbal International om half negen”. Over de leiding kan hij kort zijn: die is oké. Als er wat is, kun je bij ze terecht en dan kun je alles van je afpraten. Met de een klikt het natuurlijk wat meer dan met de ander, maar dat heb je altijd. Nassiri Belaraj – die dit bezoek begeleidt, maar net even de kamer uit is – krijgt van Marc een dikke pluim.

Foto boven: Marc: Tk heb ook weleens zin in een avond op de bank

Kenmerkend voor de Prins Bernhardlaan is de grote ouderbetrokkenheid, die voortkomt uit de voorgeschiedenis van het ouderinitiatief. Ook Marcs ouders zijn heel betrokken. Ze komen vaak langs, doen klussen, en nemen soms Susie mee, de acht jaar oude Labrador waarmee Marc graag wandelt.

Twee dingen

Al met al is het leven goed in Vinkeveen. Welbeschouwd zijn er maar twee dingen die nog ontbreken aan Marcs geluk. Het eerste is een maatje. Veel jongeren van de Prins Bernhardlaan hebben met hulp van de leiding de afgelopen maanden zo’n vaste vrijwilliger gevonden, met wie ze wekelijks iets ondernemen. Een verrijking voor hun leven en goed voor de inburgering van Amerpoort in Vinkeveen, zegt Nassiri Belaraj. De vrijwilligers werden verrassend snel

gevonden via online vacatures bij welzijnsorganisatie De Baat. Ook Marc zou graag iemand vinden die zijn interesses deelt. Plannen genoeg: “Samen naar het voetbal in de Amsterdam ArenA, uitstapjes maken, fietsen in de buurt en dan ergens wat drinken....” Een wens voor de toekomst heeft hij ook. “Helemaal op mezelf wonen, met een vriendin, want ik ben nu nog vrijgezel.” Op de tegenwerping dat hij met zijn 21 jaar nog hartstikke jong is, lacht hij, niet helemaal overtuigd. Van hem mag ze best morgen op de stoep staan.

Zin om met Marc (of een van zijn huisgenoten) leuke dingen te ondernemen? Kijk op www.stichtingdebaat.nl/over-de-baat/vrijwilligers/vacatures/ of mail naar bernhardlaan@amerpoort.nl.

Cliëntenconferentie 'Gezond Leven'

Met z'n allen in beweging

Zo'n 170 cliënten namen eind oktober deel aan de werkconferentie Kleur Bekennen van Amerpoort. De conferentie met het thema 'Gezond Leven' was op een passende locatie, het terrein van voetbalbond KNVB in Zeist. Cliënten kwamen op veel verschillende manieren in beweging; van digitaal bewegen met een Xbox en deelnemen aan 'Ren je rot' tot wandelen, zingen en smoothies maken.

DOOR: MARIEKE VAN DOMMELE / FOTO'S: AMERPOORT / ILLUSTRATIE: MARK VAN HERPEN

Het versterken van een gezonde leefstijl is voor Amerpoort en de Centrale Cliëntenraad (CCR) een speerpunt voor de komende jaren. Het cliëntencongres haakt

daar helemaal op in. Het actieve programma spreekt het congrespubliek aan, dat is wel duidelijk.

Ren je rot

Anke doet mee aan 'Ren je rot', waarbij de deelnemers hollend vragen moeten beantwoorden. Bijvoorbeeld: wat is nou het allerbeste: één, twee of alle dagen per week sporten? Of: hoeveel glazen melk moet je per dag drinken: één, twee of een heel pak? "Zo super spannend, dit spel!", roept ze, lachend van oor tot oor. "Ik heb veel vragen goed, gelukkig. En ik sport veel, vooral voetbal."

Ook Petra is enthousiast over de workshop die zij heeft bijgewoond, over gezond eten: "Ik heb gehoord dat ik niet zo vet moet eten en zo. Dat weet ik best, maar het is toch goed om er nog eens over te praten."

Zachte handen

Hélène Hülsenbeck, secretaris van de CCR, is positief over de dag. Samen met cliëntcoach Zina Louter leidt zij de workshop 'Scrub maken'. "Ik merk dat cliënten het leuk vinden om elkaar te ontmoeten. Verder vind ik het positief dat er meer doe-workshops zijn dan vorig jaar. Toen waren er veel rollenspellen en gespreks-groepen."

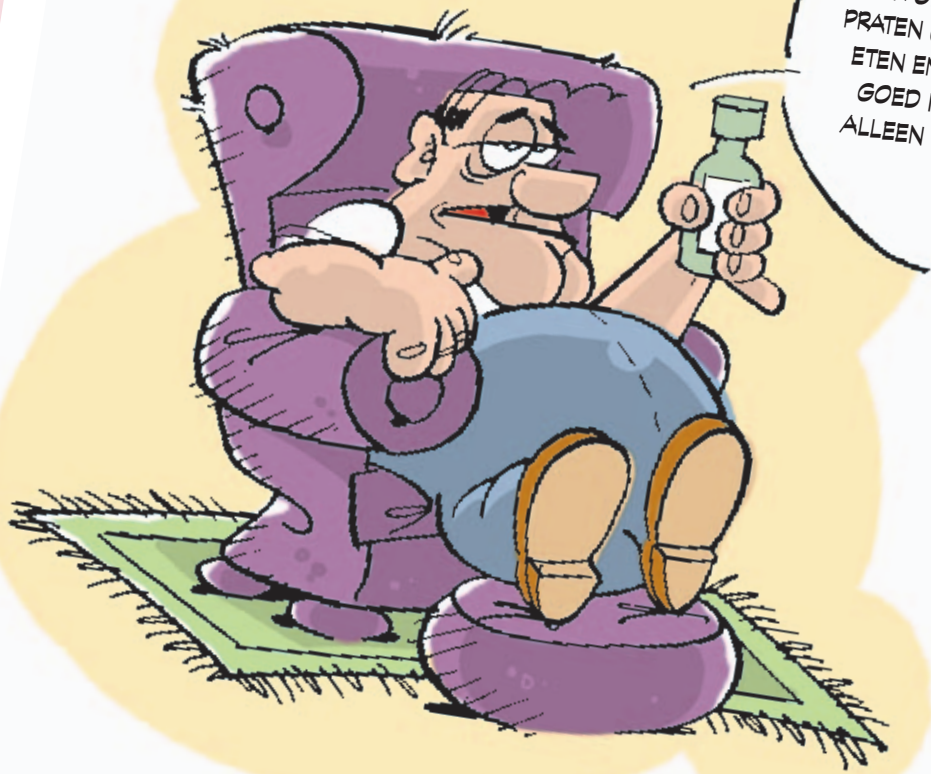
Haar eigen workshop valt in de smaak bij de deelnemers: "Ze zijn helemaal verrast dat ze zulke zachte handen krijgen van hun eigen-gemaakte scrub."

De absolute topper van de dag is de uitsmijter 'Heb je eten voor mij?', die is ingestudeerd door de deelnemers van de workshop 'Zingen'. Het lied wordt aan het slot van de conferentie maar liefst drie keer gezongen. De deelnemers zingen luid en enthousiast mee, klappen en dansen.

Feest van passie

"Zeer inspirerend om als directeur weer zo'n dag mee te maken", vindt Rick Schepers, divisie-directeur Regio. "Een feest van passie. Al die boeiende contacten met de mensen voor wie

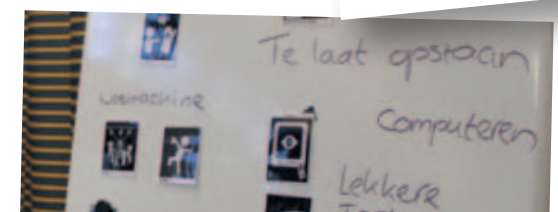

we mogen werken, maken dat ik mijn vak met veel plezier kan doen. Tegelijk voel ik op de achtergrond de dreiging van bezuinigingen. Vooral ook omdat bezuinigingen juist deze mensen – die zoveel nabijheid nodig hebben – zullen treffen in de veiligheid van hun bestaan. Hier staan ze in hun kracht, juist door de support die wij ze geven. Hier maken we meedoen en erbij horen weer waar.”

Het is de derde keer dat Amerpoort een dergelijke conferentie organiseert voor cliënten met een matige verstandelijke beperking van de divisie Regio. Als het aan de cliënten ligt, komt er

zeker een vierde werkconferentie. Ideeën voor het thema zijn er genoeg, zo blijkt als Rick Schepers daar bij de afsluiting om vraagt: ‘Muziek’, ‘Internet’ of ‘Vriendschap’.

Zelfstandig wonen dankzij ondersteunende techniek

Jongeren WoonMere blij met domotica

Techniek inzetten om de kwaliteit van leven te verhogen. Dat is de officiële omschrijving van het begrip domotica ofwel huisautomatisering. Domotica is bezig aan een opmars in de zorg, omdat het de kwaliteit van leven van cliënten kan verbeteren. Amerpoort ontdekt dat ook, onder meer bij ouderinitiatief WoonMere in Almere.

DOOR: SIMONE LENSINK

Domotica biedt cliënten de mogelijkheid meer controle te krijgen over hun eigen bestaan; het ondersteunt hen in hun zelfstandigheid. Maar wat is domotica precies? Is het een webcam waarmee de begeleiding in de gaten kan houden of het goed gaat met een cliënt? Of een knopje waarmee een

meervoudig beperkte cliënt zelf de deur van zijn kamer kan opendoen? Of zijn er meer mogelijkheden?

Om dat allemaal te onderzoeken, doet Amerpoort, samen met Reinaerde, mee aan het project 'Domotica – vanzelfsprekend in zorg'. Dit is onderdeel van het stimuleringsprogramma 'In voor Zorg', een initiatief van het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) en kenniscentrum Vilans.

Technische snuffjes

Ondertussen maakt Amerpoort in Almere al kennis met de nieuwste technieken. Bij WoonMere, een ouderinitiatief in Almere Poort, speelt domotica al ruim twee jaar een belangrijke rol in de dagelijkse praktijk. Hier wonen zestien jongvolwassenen met een lichamelijke of meervoudige beperking. Zij huren een appartement van woningcorporatie de Alliantie en ontvangen zorg en begeleiding van medewerkers van Amerpoort. De appartementen zijn voorzien van allerlei technische snuffjes die de bewoners in staat stellen om zo zelfstandig mogelijk te leven. Zo zijn er hulpmiddelen voor het bedienen van apparaten, verlichting en verwarming en het op afstand openen en sluiten van ramen, deuren en zonwering. Het bedienen van de lift kan vanuit de rolstoel, door middel van infrarood besturing.

Het systeem werkt op drie niveaus: voor jongeren die niet in staat zijn om een apparaat met knoppen te bedienen tot jongeren die dat wel zelfstandig kunnen, eventueel met wat hulp. Het bestuur van stichting WoonMere heeft het vernuftige ICT-systeem ontwikkeld. Het heeft de opgedane kennis en ervaring vervolgens gedeeld met andere zorgaanbieders, via het project 'Kleinschalig wonen met domotica' van het ministerie van VWS en innovatiecentrum Syntens.

Om de tafel

Teamleider Frans Harms: "Deze jongeren en hun ouders kenden elkaar al sinds de mytylschool. De ouders hebben de handen ineen geslagen om een voorziening te realiseren waar hun kinderen zo zelfstandig mogelijk kunnen wonen met ondersteunende middelen en zorg. Ouders kennen hun

kinderen natuurlijk het beste, dat zie je goed terug in het concept van WoonMere. Er is echt vanuit de bewoners gedacht. Wat hebben zij nodig om zo goed mogelijk hun eigen bestaan te kunnen leiden? Hoe kan techniek helpen om een aantal basiszaken om hen heen te regelen?" Zo ontstonden bijvoorbeeld ideeën voor een spraak-luisterverbinding met de begeleiding. En zou het niet handig zijn om op afstand het licht of de radio aan te doen en de deur te kunnen openen? En wat te denken van een toilet met een spoelsysteem, zodat de gebruiker niet elke keer een begeleider hoeft te bellen? De ouders vonden in de woningcorporatie een partner en zijn vervolgens met een software-fabrikant om tafel gaan zitten.

'Het persoonlijke contact blijft altijd belangrijk; dat kan nooit door techniek worden vervangen'

Eén oogopslag

Het systeem bij WoonMere biedt de jongeren, hun ouders en begeleiders een scala aan mogelijkheden. Zo kunnen ouders beeldbellen met hun kind, video's en foto's uploaden en zowel de (groeps)agenda als het dagrooster inzien. Telefoongesprekken kunnen worden opgenomen, zodat de bewoners ze op een rustig moment terug kunnen kijken. Het systeem werkt met plaatjes en pictogrammen, zodat iedereen het kan begrijpen. Alle jongeren beschikken over een laptop of computer waarop ook zij al deze toepassingen kunnen gebruiken. Zo kunnen zij bijvoorbeeld ook aangeven of ze aan een activiteit deelnemen, of dat ze wel in huis zijn maar niet gestoord willen worden. Met foto's van zorg-medewerkers wordt aangegeven wie er op dat moment aanwezig is.

Activiteiten hebben kleuren zodat in één oogopslag is te zien wanneer iets gebeurt. De bewoners kunnen instructievideo's en andere filmpjes ophalen uit de centrale bibliotheek. Hier staan bijvoorbeeld instructiefilmpjes over wat te doen bij brand of ontruiming. Jongeren die niet in staat zijn om met hun handen de knopjes te bedienen, hebben een computer die ze met hun ogen kunnen aansturen.

Even wennen

Frans Harms: "Ouders en mantelzorgers zijn enthousiast over de domotica omdat het ze de mogelijkheid biedt optimaal betrokken te zijn bij hun kinderen. Het geeft ouders ook rust, ze kunnen goed afwisselen tussen bezoeken afleggen en online communiceren. Ook medewerkers zien er de voordelen van in, al is het voor hen af en toe nog wel even wennen. Onze medewerkers moeten natuurlijk klantgericht zijn, maar het is ook wel handig als zij affiniteit hebben met ICT. We vragen daar inmiddels ook naar als mensen komen solliciteren." De 'klantgerichtheid' die WoonMere nastreeft, is volgens Frans anders dan op veel andere Amerpoort-locaties. "We hebben hier zestien bewoners met uiteenlopende ondersteuningsvragen. Deze jongeren wonen nog maar net op zichzelf; daarbij begeleiden wij ze. We werken zoveel mogelijk samen, zowel met de jongeren als met hun ouders. Het is dus geen 'zorgen voor', maar écht samenwerken. Daarbij is het belangrijk dat de bewoners zich voortdurend gehoord voelen. Het persoonlijke contact blijft altijd belangrijk; dat kan nooit door techniek worden vervangen."

Fijn slijpen

De domotica bij WoonMere wordt nog verder ontwikkeld. Frans: "WoonMere bestaat nu ruim twee jaar. Dat was de periode van aan elkaar wennen, je thuis gaan voelen en je draai vinden. Waar staan we nu? Ik denk dat we de zorg goed op orde hebben; de komende periode kunnen we gaan fijn slijpen. Hoe kunnen we de bewoners nog beter ondersteunen? Dat heeft natuurlijk te maken met de manier waarop wij ons werk doen, maar ook met het domotica-systeem."

Ik leer

Mijn eerste werkdag is inmiddels al meer dan tien jaar geleden. Ik was 17 en zat nog op de middelbare school. Terugkijkend kan ik niet geloven dat ik toen volwassen mensen begeleidde en iets probeerde te leren. Ik kwam pas net kijken in de wereld. Blijkbaar deed ik toch iets goed, want ik mocht het jaar erna weer komen.

Door anderen dingen te leren werd ik zelf ook een stuk wijzer. Dan bedoel ik niet alleen praktische dingen, zoals de werking van een wasmachine, maar juist ook de ogenschijnlijk kleine dingen eromheen. Een klopje op de schouder, een duim omhoog, een compliment als ze de wasmachine goed heeft aangezet. Zo leer ik haar dat ze stil mag staan bij iets wat gelukt is.

Ik leer haar om zich trots te voelen

Op door haarzelf bereikte doelen

Ik leer haar netjes samenwerken

Ik leer haar dingen op te merken

Ik leer haar om iets te vertellen

Ik leer haar om zich te herstellen

Ik leer haar omgaan met haar krachten

Ik leer haar dat ze soms moet wachten

Ik leer haar dat het heus niet geeft

Dat zij een ander leven leeft

En dat ze anders is dan anderen

Ik leer haar iets veranderen

Ik leer haar om zich aan te passen

Maar ook om mensen te verrassen

Ik leer haar haar gevoel vertrouwen

Ik leer haar van iets kleins te houden

Ik leer haar niet gelijk op te geven

En lol te hebben in het leven

Dit leer ik haar, en omgekeerd

Heb ik dit ook van haar geleerd

Naomi Tieman is flexwerker

wat doe jij?

Jacco Ruizendaal: Leren lezen (en nog veel meer)

Wie op Nieuwenoord werkt, kent ongetwijfeld Jacco Ruizendaal (22). Een vrolijke jongen met een vlotte babbel en een kar vol bloemen, planten en groenten. Maar Jacco doet meer dan alleen planten verkopen. In zijn vrije tijd maakt hij muziek. En hij leert lezen en schrijven. "Ja ik ben een druk baasje."

Door: Naomi Tieman / Foto: Ineke Oostveen

Planten verkopen is leuk werk, vooral in het hoofdgebouw. "Daar zitten mijn vrienden en vriendinnen", zegt Jacco lachend. "Het leukste aan het werk is als mensen iets kopen." Maar zoals elke verkoper moet ook Jacco omgaan met teleurstellingen. "Als iemand niets wil kopen, dan vind ik dat niet zo leuk en als iemand chagrijnig is, vat ik dat weleens verkeerd op." Het omgaan met minder leuke reacties is een punt waarop hij ooit nog zou willen leren. Maar voorlopig is hij druk met het leren van allerlei andere dingen. Jacco woont in het Fasehuis. Daar leert hij zijn leven zo zelfstandig mogelijk in te richten. Huishoudelijke taken zoals de wc schoonmaken en zijn kleding wassen zijn daar onderdeel van. Maar ook: leren samenwerken met anderen en elkaar complimenten geven. Inmiddels woont hij er twee jaar en heeft hij een hele ontwikkeling doorgemaakt.

Nieuwe wereld

We spreken elkaar in de trainingsruimte van zijn huis. Deze ruimte wordt gebruikt voor groepstrainingen, alleen nu even niet. Jacco zit hier ook vaak voor zijn persoonlijke leerdoel: de lees- en schrijflessen die hij sinds kort volgt. "De leiding vroeg aan ons wat we wilden leren in het Fasehuis. Ik heb 'lezen' gezegd." Een beetje schuchter vertelt Jacco dat hij vroeger op school ook lezen heeft gehad.

"Ik kon toen niet goed nadenken en ik had verkeerde medicijnen. De meester dacht dat ik het niet kon." Nu krijgt hij les van zijn mentor, inclusief huiswerk dat hij dan op zijn kamer maakt. "Nu lukt het wel. Ik kan nog geen moeilijke woorden lezen, maar wel makkelijke, zoals MAAN", vertelt hij trots. "Er gaat een nieuwe wereld voor me open. De eerste wereld was al open, nu gaat de tweede wereld open. In de eerste wereld kon ik niet goed nadenken, maar in de tweede wel."

Niet uitgepraat

Wat Jacco minstens zoveel doet stralen, is muziek. Muziek luisteren, maar vooral muziek maken. Hij raakt er niet over uitgepraat. Hij heeft een keyboard (en spaart voor een grotere), twee microfoons en een dj-draaitafeltje. Zijn salontafel wordt bijna helemaal in beslag genomen door een elektrisch drumstel en alles is aangesloten op zijn mengpaneel... zelfs zijn tv.

Elke week gaat hij naar muzikles, of eigenlijk naar de repetitie van de band waarin hij speelt. Vorige week nog hadden ze een heel bijzonder optreden: de bruiloft van zijn eigen zus!

IN DE ETALAGE

Puur Smaeck pakt uit

Puur Smaeck
EET- & DRINKGELEGENHEID

Een kop koffie
GRATIS

Tegen inlevering van deze bon
Alleen geldig bij
Restaurant Puur Smaeck
tussen 11.00 en 16.00 uur

Voor kinderen zijn er op woensdag- en zaterdagmiddag de 'Pannenkoeken van Kees'. Een leuke tip voor de kerstvakantie: op 29 december heeft in Puur Smaeck het Laatste Avondmaal plaats. Het restaurant maakt dan alle overgebleven ingrediënten op, omdat het gesloten is op oud- en nieuwjaarsdag.

Speciaal voor de lezers van AmerBreed biedt Puur Smaeck een gratis kop koffie aan op alle dagen tussen 11.00 en 16.00 uur op vertoon van bovenstaande bon.

Openingstijden: dinsdag tot en met zaterdag, van 11.00 tot 17.00 uur voor lunch, afternoon tea en borrel, en 17.00 tot 01.00 uur voor diner. (www.puursmaeck.nl)

Eet- en drinkgelegenheid Puur Smaeck, gevestigd aan de Kampstraat in het centrum van Hilversum, maakt (h)eerlijke, pure, biologische gerechten. Overdag serveren medewerkers gebak, luxe broodjes, sandwiches en lunchgerechten van de kleine kaart. 's Middags kunnen gasten een afternoon tea nuttigen. In de avond biedt het menu een uitgebreid scala van gerechten met dagverse ingrediënten. Veel ingrediënten komen rechtstreeks uit de biologische tuin van Amerpoort-locatie Christophorus. In de keuken en bediening van Puur Smaeck werken naast het reguliere personeel ook cliënten van Amerpoort.

Puur Smaeck heeft geregeld mooie acties. Zo is woensdag 'Dikke Biefstukken Dag'. Dan kan vanaf 17.00 uur iedereen aanschuiven voor een menu van biefstuk met pepersaus en patat voor het aantrekkelijke bedrag van 10 euro.

COLOFON

AmerBreed is een uitgave van Amerpoort en verschijnt vier keer per jaar. Het magazine is bestemd voor verwanten van cliënten, voor personeel, vrijwilligers en externe relaties.

Cliënten die AmerBreed willen ontvangen, kunnen een mail sturen naar amerbreed@amerpoort.nl

Amerpoort is een organisatie voor dienstverlening aan mensen met een verstandelijke beperking.

Hoofredactie: Marieke van Dommele

Eindredactie: Bert van der Kruk

Bureauredactie: Fanny Bartels, Angelique van Holland

Vormgeving/Illustraties: Mark van Herpen

Redactieraad: Brechje Balvers-Buxtorff, Hanneke Henrichs, Moniek Nusselein, Ingrid Reijnen, Naomi Tieman

Aan dit nummer werkten mee: Monique van Deventer, Marieke van Dommele, Angelique van Holland, Ada Hollenberg, Maurine Kroon, Bert van der Kruk, Simone Lensink, Rick Schepers, Sandra Schoenmakers, Naomi Tieman, Suzanne Visser

Fotografie: Amerpoort, Rick Schepers, Ineke Oostveen

Drukwerk: Reproka Visuele Communicatie

Adressering: Reproka Visuele Communicatie

Redactieadres: Tips en suggesties kunt u sturen naar: Amerpoort, Afdeling Communicatie, Postbus 1020, 3740 BA Baarn, communicatie@amerpoort.nl, telefoon 035 647 52 14

Internet: www.amerpoort.nl

Foto cover: Jacco Rozendaal

WEGWIJZER

Algemeen telefoonnummer
035 647 55 55

Ook in het weekend en buiten kantoor tijden is Amerpoort op dit nummer te bereiken.

Zorgbemiddeling en Zorgadministratie
035 647 52 52

Directiesecretariaat
035 647 52 02

Afdeling Communicatie
035 647 52 14

Divisie Regio
033 451 11 17

Divisie Nieuwenoord
035 647 54 01

Divisie Kind en Jeugd
035 647 56 01

Divisie BinG /Zorgondersteuning
035 647 52 21

Pastoraat
035 647 52 32

Stichting Vrienden van Amerpoort
035 647 52 03

Stichting Vrienden van Christophorus
035 647 53 32 / 06 10 20 21 16

CCR, deelraad Cliëntenvertegenwoordiging en deelraad Cliënten
035 647 52 31

Vrijwilligerswerk/Bezoekrelaties
035 647 52 30

Maatschappelijk betrokken ondernemen
035 647 52 44

Helpdesk Facilitaire Service
035 647 53 33

Medisch Secretariaat Gezondheidscentrum Zandheuwelweg
035 646 37 60

Personeel & Organisatieontwikkeling
035 647 52 67

F&I
035 647 53 51

Nieuwenoord-Fonds
035 647 54 05

Cultureel Centrum
035 647 56 65

Stichting Huydecoper
035 647 52 03

Klachtencommissie
Secretaris Klachtencommissie
Postbus 1020, 3740 BA Baarn

Werk als: vakdocent dagbesteding Leren en Ontwikkelen bij Sociaal Cultureel Werk (SCW) van Amerpoort, sinds 2010. Daarvoor werkte ze 28 jaar in het basisonderwijs en het voortgezet speciaal onderwijs.

De andere kant: vrijwilliger en bestuurslid van stichting Blauwe Vogel '74 in Utrecht. Deze stichting, die geen relatie heeft met kinderdagcentrum De Blauwe Vogel van Amerpoort, verzorgt vrijetijdsbesteding voor kinderen met én zonder beperking.

Leeftijd: 54 jaar

Waarom Blauwe Vogel '74? Vrijwilligerswerk zit er bij mij van jongs af aan in. Mijn ouders deden ook altijd van alles. Ik hoorde dat de stichting mensen zocht om zwemles te geven aan kinderen met én zonder beperking. Dat leek mij een hele mooie klus. Zo is het 33 jaar geleden allemaal begonnen.

Wat spreekt je het meest aan in dit werk? De bevordering van de integratie en de individuele aandacht voor kinderen. Ook na al die jaren doe ik mijn bestuurstaken nog steeds met plezier en lig ik vrolijk dertig zaterdagen per jaar in het zwembad.

Je meest bijzondere ervaring? Een heel bang knulletje dat als kleuter bij ons kwam zwemmen. Hij begon op de tribune, ik ging naast hem zitten. Ik maakte hem duidelijk dat niets moest, maar alles mocht. Op een gegeven moment stonden we hand in hand aan de rand van het bad. En na een tijdje haalde hij zijn A- en later ook zijn B-diploma. Nu heeft hij zijn brevet 'Toezichthouder' en houden we samen toezicht bij het zwemmen. Hij is nu een grote, stoere knul met een hoop zelfvertrouwen. Ik ben zo trots op hem; maar ook op onze eigen rol. Dat wij hem mochten helpen om zijn angst te overwinnen en stappen te zetten naar zelfstandigheid.

Wat neem je mee van dit werk naar Amerpoort? Ik neem mijn kennis en ervaring met kinderen en jongeren met een beperking natuurlijk mee, maar toch vooral mijzelf. Mijn persoonlijkheid. Het 'samen doen' zet ik ook in bij cliënten van Amerpoort. Ik ga naast ze staan, letterlijk en figuurlijk.

Hoe zouden jouw collega's bij Blauwe Vogel '74 je omschrijven? Een alleskunner, open, hartelijk, veel leservaring, een warm persoon met humor. En kritisch. Ik heb aan het eind van elke vergadering wel iets voor de rondvraag. Als ik niets heb, is iedereen verbaasd.

Wat maakt je trots als je denkt aan jouw bijdrage aan dit werk? Vorige week gaf ik zwemles en kwam er een jochie naar me toe. Hij was bang voor water toen hij net bij ons kwam, maar inmiddels gaat het steeds beter. "Juf", zei hij met zachte stem, "zullen we samen in het diepe?" Dan ben ik apetrots. Dat hij er zelf voor kiest weer een stapje verder te gaan. En mij komt vragen om hem daarbij te helpen. Dat zijn mijn kwispelmomentjes.

Kijk voor meer informatie op: www.blauwevogel74.nl

SAMEN HET DIEPE IN